

NJEN IZLOG DAROVA (1999)

VUKODLAK NA PROZORU

U kuću mi ne da
bubnjam po vratima širokim
uokolo okreće se šuma
Unutra djevojčica sjedi
i dovikuje mi iza trokutasta lišca
Vukodlak je vani
Otvoriti neću Otvoriti ne mogu
I zato vukodlak samnom u vrtu
žive rubine kao jagode jede
O stablo se naglavce vješa
Pere mi rublje na potoku
i leđa su mu brza i jaka
Idemo i vraćamo se
A ona gleda i gleda

NJEN IZLOG DAROVA

Darujte mi i dajte mi i uzet ću i neću dati
da mi se ne da
Razne stvari hoću
i zato sad neman usred grada
s trbuhom prepunim darova
štropoće u prestižnom
štoviše naprosto izlogu gle nju i njenu povorku
Tu svaka je stvar i na svakoj ime
onog tko darivao je davno
ne znajući tko kome
kako sada stvar njom samom kaže

CVIJET U VAZI

U što gledam
U svoje djetinje Hoću
Svoje odraslo Zar samo ono što se hoće
Kako pitomo čuči
u vrtlozima u astralnim prostorima
Stopala gdje su mu
Možeš li za njim
U bljesku noža vidjela sam sve
malo sve hranjivo sve stvarnu kuću
Od hranjivog zraka i vode i tišine
Nigdje do u sebi

MAČKA NA PAPIRU

Ponekad
s olovkom u zraku
sve odlažem u trenu
samo jedan pogled da bacim
– kako su pisali o čemu,
kao da nikad knjige ni vidjela nisam –
I odmah nastaviti tamo gdje se stalo!
Ali na papiru već zaspala je mačka
i pisati treba
oko skrivene praznine uzavrele bjeline

GOVORIM

Govorim jasno zastrašujuće jasno izgovaram riječi
na jednom pa na drugom jeziku

Sve opća mjesta

A ipak sam ja jedini zalog

Vidim jasno to ja

tek zvučni oblutak

bačen koso

skliže površinom

odskake i pada i propada

u zrcalnu prazninu jezika

GLEĐANJE

Idi

do događaja od kojeg nema važnijeg
za tebe

Opiši što vidiš

Ali što ako se kao i uvijek opisati ne da

Idi tamo gdje se stvara riječ

i na visokim štulama iznebuha skače

i preskače u susjedne galaksije

Tamo se zacijelo Ne

stropoštatati neće na isto mjesto

tamo Možda još raspolovljuje sve

ritne se iz sveobuhvatnog Zar

Upravo se događa

VJEŠTURKOV TANAC *u reciklažnom dvorištu* (2001)

NISU TI BAŠ SVI SKLONI

Nisu ti baš svi sklони, kako misliš
Svijet je neprijateljsko mjesto
Ali ja druge obitelji nemam
Čuješ li svibanjsko vriskanje
Da, silaze u naš vrt
čupaju naše glavice
proždiru kisik
i sve babuške
iščile zauvijek kao kućni ljubimci
kroz grm u kutu našeg vrta

DA SAM OTVORILA

Da sam otvorila,
u gustim zapsima i živo i mrtvo
da je naleglo na me,
da sam se pokrenula na Dobar dan
a onda toboganom i si, i ste, i smo,
zagrlilo bi me, čuvalo bi me, samo sam
Kroz skriveno treperilo raskošno
po tlu kojim se ide,
među zidovima plovilo amo – tamo
Ali, ja sam zbacila ruke, nasmiješila se
i nisam znala kao i drugi

ZOVEM

Zovem
riječima iz svojeg života
Ponekad kažu
ušutite usta
Ponekad
riječ
lijepi zreli plod
izrešetan čulima
obrću amo-tamo,
na vršcima prstiju,
neodlučni

U TAMNOJ KOMORI

Ali, to nije ono što je o tebi govorila majka

polaroid zvijezda

Stupor je misao o smrti

u opni jednog trena gasi čula

rasvjetljava njihovu tišinu

Zar nije rekla

Uzdaj se u plitki reljef na postelji

u tamnu komoru, zanat rasvjetljivački

Pa, sjećam je se

ali, ne znam tko si

Zaspao ćeš, kliznut ćeš u odgovor

Ali, ja nisam čovjek, ne primjećuje se da živim

ne skrbim za sebe

ne pritežem u naručje ništa živo

posudim, prodam, potrošim sve

ja sam šljašteći mutant u zajedničkom mraku

ali, tko si ti, razmještaš li stvari?

Samo za žeženo zlato mladosti.

PROŽDIRAČICA VREMENA

Mislim da ću te baš ja pripitomiti
na prstima
sve dalje
kroz svjetlonosni šapat krzna,
i kroz tvoje savršeno oko
vidjeti
rasvijetljenu sobu,
i kroz tvoje savršeno uho
čuti
običnu naredbu
kojom počinje sve

PA, ŠTO, AKO NEVJEŠTO ŽIVIM

Pa, što, ako nevješto živim
Ako bauljam
na hiljadu očiju razmrcvarena
Gotovo pobijene, do kasno razvrstavam sićane slavuje
Otvaram i otvaram u njima ekrane daljine
Što, ako hoću disati, jesti
gdje ima hranjive juhe od zraka i knjiga
za koje ću zasjesti
bradu naslonit na dlan
dok ruka ne usahne
i kapci ne pripotvrde
Pa, što, ako od vas uzmem samo knjige
usta za naš poljubac

ČOVJEČICA (2005)

SVEGA SE SJEĆAM

Ako je to sve, svega se sjećam,
i kuća razbacanih u ono što se ne čuje,
i dječjeg govora, stiješnjenog, opsjednutog
u vrtu, među jagodama
ugrizi života,
praštate li, dakle, najjednostavnije
Te oči uske!
Nije zaboravljeno!
Ubit će sve što volim,
čitam s materine ruke,
suhoća svijeta, riječi idu preko vode,
takav je to grad, razoren u predmete
Jedan po jedan
Toliko je ostalo od doma

NAJLAKŠE JE SEBE NACRTATI

Najlakše je sebe nacrtati
na putu, svakako na putu
kao točku, zgusnut krug
Ni dažda, ni sunca, ni zraka
Sve puno tu je prazno
odbljesak
kuća na leđima
Al nećeš duše umiriti riječju
udarcem na vrata
Iz kuće odmah izlete svi,
ostane oko okruglo, ustrašeno,
rasvijetljeno
To je najlakše nacrtati
Osmijeh koji nam treba
Svijetleći kotač, molitveni mlin,
da smrvljeno melje i melje
do bijelog usijanja
i jasno je
sutra će me se moći voljeti
danas ne

NA SUNČEVU MJESTU

Sad bi se, konačno,
i sklopčati mogla,
pužući u krug godišnjih doba
Sad bih se i zaključati mogla,
oči u oči sa zidom knjiga,
jer svejedno je starici, ključarici,
spavam li
ili sam budna
Svjetlo dolazi jedino iznutra,
svjetlo je plaćeno, svjetlo je konačno moje

PUTNA GROZNICA

Na stolu je popis onoga
do čega mi je stalo
Mažene stvari, odbačene stvari
Mile kroz poluživo kamenje i travu,
provuku se i uruše
I ptica se, na nebeskim raskrižjima
pjevajući, uruši sama u sebe
I čovjek, idući za samim sobom,
kao da je drugi,
pruži ruku
i uruši se
Pa, tko bi mogao baš ono nevidljivo
zaista htjeti, bez svjedoka
Ono sveprisutno prisvojiti
za vječno disanje

NE NIJE NE

Tu ćemo se, vidim, ovih dana,
podizuć ramena,
uskopistit na ničem,
na vrtlogu zemljine kore,
svak će svoje utaborit
I ti prinesi ustima u magli
izabrani lijevak, reci tko si,
I ti zavitlaj u daljinu,
koju čuvam za te,
sebe

HOD NA RUKAMA (2010)

ŠTO LJUDI RADE U METROU

lušaju glazbu, samo za sebe,
govore, ne zna se kome,
dobacuju sitne poglede,
odgajaju djecu,
dodiruju tajna mjesta.
Drže se za štangu, reklo bi se, u dubokoj su vodi,
a najmlađem se frizura, tjerana lakom,
okreće u krug kao luda vjetruška.
Na vidiku je provod života!

ZA MENE NISU VELIKA SLAVLJA

Za mene nisu velika slavlja,
u prizoru se ljudi, ne zapadne me bolje,
iz njega vječno plamti,
a ugrizi sićušnih ptica na uškama nose se doma

Sad prepoznajem svoje osjećaje
odskok u zajedničkoj zdjeli,
mislim u slikama,
- smiješ osjećati, ne smiješ učiniti,

i ničim zaustaviti ne možeš
sveopći razgovor,
dosada je samo ritam
onečovječenja

Slušaj,
netko sam drugi,
mislim da ga znam,
da živi u visokim planinama,
osvijetli ga kakav oblak, izmakao drugima,
lijena magla, svijet bez boje

OPSADA

Opsjeli su grad.

A gdje je bilo dijete?

Pod kišnim bičevima.

U mjehuru tame,

pedalj iznad tla.

U zrak se dizalo, za goru zašlo.

KAD POZASPU, VRIJEME JE ZA UMJETNOST

Prekorači me,
svako malo
liježem tu do jutra.
Zar moje tijelo
ne zarobljava vješto,
i uvijek iznova skladno,
ugao pločnika?!
Leđa se priljube
uz topli uzduh,
na rešetkama lebdim.
I krzno bi bilo neljudski hrapavo!
Ja sam remek-djelo velegrada,
gledaj me.

STARICA U VELEGRADU

S njive pobrana moćnom rukom,
gudalom po jednoj jedinoj žici sije
amo – tamo,
kakva je to zemlja bez melodije,
kakvo je to glazbalo od sirove kože?
Pretražuje ono što je blizu,
naše džepove,
zar nikada neće
na svoje usko zasjesti mjesto?
Blještavi slap,
i brojanje djece,
i njihova voćna imena,
selska joj kiklja i vunena čarapa,
vuče za sobom, ganja po obodu trga
samo jedan ton
s ruba zemaljske ploče.

ČITATELJ

Ali o dnu, ali o nebu, što reći?!
Vješah se o nit.

A cenzor zbilje, zagnjuren duboko
u mjesечеvo oko,
hvatao je skliske sjene,
znaš da je noćni tat.

U zoru izlaze ljudi, dovršena bića.
U svakog zure uske oči,
pa, živi! – i tobom se hrane te priče.
Budi mjenjatelj teksta.

ČITATELJ

Ali o dnu, ali o nebu, što reći?!
Vješah se o nit.

A cenzor zbilje, zagnjuren duboko
u mjesečevo oko,
hvatao je skliske sjene,
znaš da je noćni tat.

U zoru izlaze ljudi, dovršena bića.
U svakog zure uske oči,
pa, živi! – i tobom se hrane te priče.
Budi mjenjatelj teksta.

A SA ŠEST LABRADORA NA MORE PUTOVAT ĆU (2012)

OBIČNA, NAJOBİČNIJA ČAROBNICA

Sve je rasvijetljeno, sve se vidi,
a nekad za naša srca bilo je tame
i prepješačili bi je bez riječi,
kako je vilenjak htio
Što je davao, više ne znam,
uzela sam što se moglo,
dijete nije ušutkano, volim, ne volim,
još se čuje
kroz stapku noći,
penjači imaju laka tijela, penjat ću se,
živjeti u prozračnim kućama,
jesti laku hranu,
kliznut koridorom kućnih ikonica
zuba zarivenih u brzo i fino,
jer ne prigovaram, ne tražim
do na javi,
obična, najobičnija čarobnica

GDJE ŠTO MOŽEŠ

Udovici orla i gmaza,
očiju izbečenih od davnih strahova,
što možeš

Rijeke se slijevaju, jezera pretaču,
magle uzdižu,
rajske ptice
nad visećim provalijama i prijevojima
probijaju zvučni zid,
ni tu, ni tamo

raskoračena na dva štapa
sluša očima,
iz očnih jama viri crno perje
u svijet živih

ŽENE, OPĆE MJESTO

Lijepo žene se uvijek svlače,
njima je uvijek vruće,
plemenite su kaplje ushićenja na njihovim usnama
Grad tapka u mjestu, kamo su krenule
Duga je povorka,
raširenih ruku
postave se bilo gdje,
nitko ne prepozna nikoga

Iz njihovih oprava uzdižu se sićušni
leteći tanjuri,
polijeću ukoso sa struka kičmeni diskovi,
hrskavi dodiri

u radost
uperen prst
iz nutrine,
u oblak za oblakom
u kojem žive

rasute u sitne tajne,
a nikada zašto,
udome ih pjesme od dva-tri skoka,
suhe krpe, morska dna

MAJKA ZODIJAKA

U pjesmi sve je dodano,
a oduzeti se ne može
Razglobljeno, na dnu gramatike
šćućureno,
i, osim tebe, ima li itko tko ne bi znao
što sluti i čemu se nada
Znaš pripremiti svjedoka,
i kad ti nedostaje činjenica,
glačati njegove riječi do jutra,
njihov zveket do kuće
Govoriš ono što bi i drugi mogli,
da nisu raskriljene ruke, da nisu nestale noge
Uđeš u živi pijesak,
ali preletiš, ali doskočiš
do neljudskog staništa,
u poliglotsko uho,
I tu, gledaš li ravno, netremice,
noga će biti sigurna i brza
na padini u mraku,
neće te smrskat svaka uboga stvar,
nacerena žuta gljiva
Sve su to navike iz noćnog života,
i strah od mjeseca, i ulična vriska
Ne mijenjaš svijet dodirom, pokrećeš nebesko kolo
kad mjesečar prođe kroz tebe
s glogovim kolcem u rukama,
pjevujuć svoje nečujne pjesme
iz kojih vječno vire vječni likovi
Čuj njihovo disanje, užas deskripcije,
uvijek ista dječja posla, iz prvog reda
To sam ja! Zmijonosac!
gram koji se ne pribraja
ali se s njim računa

Sjeti se svega,
rađaš se i umireš na vrhu neba,
razgrni mješance, proždri zodijak,
kace pune tijela,
bez želje za cjelinom,
životinjsko jao do jao

ŽIVE OLOVKE

I njihova su srca iz prapovijesti došla,
iz šumske lomljave,
i uzdignute iz smrti,
iščezavaju u šupljini,
izažete od sokova vastita života,
zabilježiti će sve,
sve od sebe dati

ZAJEDNIŠTVO

Treba mi još koja minuta, koja godina,
još jedna knjiga, film,
a onda ću konačno reći
Izađi
jer unutra nema ni knjiga, ni filmova,
nema ničije ruke, nikakve odjeće
i utjehe,
morat ćemo drugačije živjeti, ako bude vremena

ALI, NAROD JE ŽIVIO BIJEDNO

Ponovo čitam iste školske knjige,
uzdižem piramide, viseće vrtove njišem,
grimiz i zlato, sve se napamet zbraja,
okom u oko,
jedva se sjećam,
a lagati ne želim

i, kao nekad, zastanem,
ista se školska rečenica javi

AKO SE PRIHVATI KRPELJ

Ako se prihvati krpelj,
kažu, kapaj ulje – ono ga guši,
popustit će mu noge, otpast će sam
ili ga čupaj iz svačije žive kože,
pazeć glavu i udove njegove neoštećene sačuvat

Pincete, grifovi razni, kirurška znanja, da,
ali, ništa nije ravno naumu jednostavnom,
kad je pet do dvanaest,
stisak popustit mu treba

Promišljeno zato ga prihvatiš palcem i kažiprstom,
zaokreneš ulijevo na deset, da mu uznemiriš noge,
vratiš do dvanaest, i odeš do dva,
on popušta da se čvršće ukopa,
a ti ga u to opet vratiš na dvanaest,
i, ako hoćeš uz pobjednički krik,
iščupaš prema gore

još treba
oko gladnih mu usta vjenčić nogu,
ne mareć za njega, spalit,
a torbicu tjelesnu prošupljit, zakopat,
kao da je nikad u samog sebe zgusnuo nije

DAJ NASLOV (2013)

MUZEJI

Dignu u zrak,
na leđima, ako treba, odnesu
vrata duše
Postoje ljepljiva mjesta
i pokorni nosači
Postoje rupčage bez dna
iz kojih sjaje gramzive oči
Sloj po sloj sele
kao stvari,
da čuče,
i preko tvojeg ramena zure
u oči vlasnika

ŠTO JE NA PAPIRU

Bjelina preporađa nečujno,
jedno u drugom uzlebdi,
motri
ljudsku obitelj,
i svakoga ponaosob pita
Jesam li usta za tvoje živo kao,
i zdjela
Dosežeš li, bar očima,
stojiš li na prstima

PANTOMIMIČAR

Za tebe, i samo za tebe,
odiže iz ležišta
Stopalo razdire prostor grčem mišića
kao da je mrtvo krenulo na živo
Ruka para zrak,
na njega se naslanja,
zrak preplavljuje usta,
produbljuje ih,
i tu on sije i žanje
Nikad mu dosta unutarnjeg suzvučja
u kojima ima i nema
što čovjeku treba,
i budzašto dat će se sve,
kao stara koža, mutno oko, tiši glas,
i njegove sluge, ruke i noge
Što to prema nama vuče?
Uvir materije
u ono daljnje što se nema vremena čekati?

BUĐENJE KRUMPIROM

Čuo je,
otvorio oči, kao da nije,
gledao pitomo
u krumpir,
izbliza, netremice, dugo

i probudio se

naprosto, nije bio otporan
na stvarni svijet

RESTORANSKI AKVARIJ NA KROVU SVIJETA

Na prstima prilazimo restoranskom akvariju
Ribe-listovi tu čekaju vrijeme
ljudskih obroka, osluškuju
i odmah se, u užljebljenim redovima,
uz dno priljube,
osim jedne
Tuče po vodi, grize zrak, skače nam u lice
Gledamo se gluho-nijemo,
kao sjene iz vode i iz zraka
Glad i strah
smrskat će ih u sićušne dijeliće,
već prolijeću naokolo,
za njima hodajući
lako je iz prizora izaći, jedva da smo bili tu

JEKA

Ima tu šapata i visokih glasova,
glava i udova,
čiju najviše
Izdaleka
sa usana iščitavaš
od čega se uskovitlao zrak,
a ti uzmi,
pola uzmi,
uzmi mi

DOBRI ZA SVE (2015)

PRIJEDLOG* BEZ OSMIJEHA

Da se ne bismo smijale javno,
noćnoj mori, dizajniranoj kao žena,
sve mišiće, združene za smijeh,
pa, što, ako ih je preko tristo,
odstraniti treba
Tijelo pretraživati, vraćati u skicu
za nadoljevajuće nijanse
najdubljih voda, potonulih oluja
A bile smo tamo,
tamo nema ničega
Džunglovite afričke boje,
zlato i šafran Indije,
sve dalje i dalje, crno jarbolje,
svjetlonosna zvonca i njihov mrvež,
i put od slonovače, i zlatne pandže starica,
poluotvorena usta, neizrecivo,
koliko sve to košta?
Demoni ljutnje demone traže,
pojanja razna
što dalje da se čuju,
kotrljaju ljude, u ljude zure
Koliko košta da košta,
ako si to ti, i tvoje, mi smo usta,
nismo okate jame u zemaljskoj kori,
nismo skriveno *kao*

*u srpnju 2014. novine su prenijele prijedlog iz jedne od susjednih zemalja: ženama zabraniti smijanje u javnosti

KUDA I KAMO?

Čovjek sam, i ne znam potrajati
kao zvuk samoće, krilce,
lako me je ščepat
baš kad uzlijećem,
baš kad me pitaš
kuda putujem

a otputujem, i nikome ništa,
sve ravno do neba,
do crte pod kojom se zbraja,
kao da sam uzela išta,
jer vječno je žlica podignuta,
vječno su usta razjapljena

UGRIZI I DOVIJANJA

Jedno drugim objasnim,
dozovem na površinu primisli, jeku,
odsjaje poredam, spojim,
čula su moji jataci,
zvuk u dodir, boja u miris
pretrčavaju, razloge preskaču
A nešto treba i prešutjeti, vremena je malo,
dijelovi rastu u širinu i u visinu,
krupnjaju riječi za sitno i treperavo,
kako i zašto,
emocionalno knjigovodstvo
Snađem se, stvorim,
ni vrata, ni prozor, naprosto otvor
ususret
jer ništa se sakriti ne da,
ništa sačuvati za poslije
kroz rijetke, krvožedne zube,
ništa u zagradi,
nakon prvog pogleda koji pamtim

SLIKOVNICA, ŠTO REĆI

Jesen je, ide zima,
iz žive slike
naviruju se zimogrozno
sva stvorenja

Razabireš li tko kome šapće,
kojim redoslijedom,
tko ka kome trči
da se u poljubac uzdigne,
i tko se, na kraju, pokrene, spasi svijet
da ne prolijeću samo godišnja doba,
prazneći ljudski život

I tko zapitkuje
Ima li itko tko u prizor nije stao,
pozu nije zauzeo, usta nije iskrivio
za ludorije, ćurlikanja

TRIJUMF PROSJEČNOSTI

Odjeću u lednoj vodi noću hladi,
njene jabučice zapljuskuju hladni vali,
voli svoju ispravnost,
voli nesreću, igle pobodene
u hladne poglede,
u muškarce lijepe poput žena,
u cvrkut, sitno zapomaganje

A nema kamo,
ne zna kuda,
njene oči prikupljaju više svjetlosti,
uzela bi samo bljesak, skok
iz ničega u nešto,
pa makar samo kao Dobar dan
ili odmah Doviđenja

Sve svoje živote živi istovremeno,
u časnim i nečasnim vremenima,
a sa sobom mora pješice,
i prizor joj je taj još jasan i običan,
iz njega uzme sve što joj treba

GLEDAJUĆI ODGOVORE (2018)

JER NE RAZUMIJEM

Jer ne razumijem što razumije i dijete,
gledam očima oštruljama bez misli,
u slikama,
a da ti u grudi ne uprem koljenom,
a da ne klečim u kutu, na kukuruzu,
poremećene ravnoteže, raširenih ruku
koje se upravo pretvaraju u krila, naočigled svih,
a oni se pribroje sami
Od njih uzmem i dalje dodam,
jedva postojeće, je li tvoje, pitam, to što bježi
kroz prozore i vrata, navrat-nanos,
duboko brujećoj mahovini

LICE ZA ZAŠTO NE

Lice, urezano s dvije-tri riječi,
isukanih jagodica,
odškrinuto na vratu, s visoka lajuckavo,
zapanjeno

Na strmini posustalo, raskoračeno,
preveliko, zalupljeno,
toliko koliko možeš doznati
ne pitajući ništa,
proturajući ruke u auru šutljivog
sugovornika,
odižući poklopac

SLUŠAJUĆI PREVRTLJIVU MELODIJU

Nešto u zraku,
nešto pod zemljom,
pobrojana su mjesta, na njih se nećemo vraćati,
samo dodati, ništa teže od zračnih vrtloga,
usisne cvjetove,
ustašca za veranje, prijanjanje,
javljanje, negdje sam tu, u zrakopraznom,
izvan, gore, iza! – ljujaju se kipuće jezgre,
klijaju nova čula

ZABORAVITI

A kakve su to bile riječi!
Prebacim ih i sada preko ramena
i nosam naokolo,
a ni za što više nisu,
zato učim jezik ispočetka,
im se smilovati, ih zaboraviti,
mu se smilovati, ga zaboraviti,
itd.
jer ne znam što osjećam

ŽIVOT OD DONESENOG

U zadnji tren pogledao me očima znalca,
a ništa razumjeti ne mogu
osim pamćenja vrste
kad ga dobace dječje ruke,
prvo onima kroz ušicu igle,
koji proždiru, za prste polizati,
na ista pitanja iste odgovore
Ali, još si imamo nešto reći,
domislivši očima po svodu
delicije
Pa, dobro, izmislim tu i tamo
po koju riječ, moglo bi biti, liči,
I nadam se najboljem, kao dijete,
da će se sam od sebe sastaviti
ljudski lik, nikakva dovršena misao,
sa svojom odostraga zaležanom glavicom
i kosim pogledom kao u snu,
jedva urezanim očima, ne bi gledale misliš,
ali, prevariš se, svaki put

BITI ŽENA

Da li bi se usudio biti žena,
protrčati između kišnih kapi,
sva njišuća, grimizna, ozarena,
ponad onih divnih usta
na jedva postojećem mjestu, gdje odsjaj ne blijedi,
kao vječna šteta, jasnoća i glasnoća
s kojima ćeš igrati, podrazumijevati
da su karte jake

Da li bi s vrhova prstiju, kao remek-djelo,
ponudio svoje lice,
zibaj ga, prosijavaj, radi što hoćeš,
kroz njegova vrata i prozore
zimske grane, oči oštrulje,
tasovi se pokrenu sami,
gledaj i slušaj,
dodirni i kušaj

ŽLICE I VILICE

Sans papier, sans l'abri

Na sve strane brizgaju trčeći zavežljaji,
a najbrži je onaj s jednom jedinom žlicom
za koju se u trku drži,
prodavač,
izluđenih, izuvijanih žlica i vilica,
u nakit pretvorenih snagom volje,
golim zubima,
trči sve dalje,
ne sluša naše napjeve i pripjeve,
u prolazu čuje samo slogove i krikove

NI ČULE, NI VIDJELE

Pružā mi ruku i *Nisam se promijenila*

Sve proždrle su, dakle, crne rupe,

a mi ćemo sada njih

Može i rukama,

može i visokim glasom

koji se ne spušta na kraju

I uzlebdjele smo, uspelo je,

na granici čujnosti,

na nitima od juče

JEDVA NIJEMI FILM

Sve riječi ovoga svijeta
dišu mi za vratom,
da njihovoj dužini i širini
sirotom svojom dječjom matematikom
doskočim,
jer vjerujem u kao, ali, nećemo o tome
Slušam, povij vijest za povijest, osjećaj,
isprepletano, pijukavo, rođačko
za vratom
Tuku se i zaljubljuju,
plešu kao ljudi, bez zvuka,
i onda je kraj
vještini koja se dugo uči,
a možda i ne posluži, priznajem,
pomalo sve priznajem

GLEDAJUĆI ODGOVORE

*Uđi u tijelo djeteta
u kojem ćeš proživjeti
život koji je bio priprema za ovaj.
Pogledaj svoje ruke, one su dokaz,
moraju biti dječje.*

*I pogledaj svoj dom,
gdje je, kako izgleda?
Uđi. Ima li hrane? Probaj nešto.
Ima li stvari? Dodirni nešto.
Ima li ukućana, koliko ih je,
što osjećaš prema njima?
Što oni osjećaju prema tebi?*

*Uđi u svoje odraslo tijelo
u tom prethodnom životu. Što si?
Što radiš,
iz čega crpiš zadovoljstvo,
iz čega nezadovoljstvo?*

Tko je ta osoba, važna

*i u tvom životu odrasle osobe?
Koji je to doživljaj, najvažniji,
koji je utjecao na tvoj sadašnji život?*

*Uđi u svoje tijelo, trenutak prije smrti.
Od čega umireš?
Proživi svoju smrt, prođi kroz taj doživljaj.
Ne boli, samo gledaj.*

*Sad uđi u tijelo svoje sadašnje majke
prije svog rođenja.
Što ona osjeća prema tebi?
Što ti osjećaš prema njoj?*

*Proživi svoje rođenje, prođi kroz taj doživljaj.
Gdje si? Tko te dočeka?
Što sada osjećaš prema svojoj majci?*

*S kim, ili s čim se boriš?
Što je tvoj cilj?*

I leti noću, i sijaj kao vatra

ŠALE I OPOMENE (2022)

MAJKE SVIJETA SU UVIJEK MLADE

Između jest i nije
raširila je nožne prste,
nokte lakira u crno,
i papirnatih joj maramica dajte,
ako boga znate, pa prelazi na ruke
Uostalom, priložite što imate,
pomak u fazi, stisnute oči,
i zaista, i dakle, i zašto ne
Ustiju punih
divovskih cvjetova
svjetluca ni o čemu,
ako vam to nešto znači
I lijepo joj se okreću oči,
lijepo se kreću ramena,
lijepo se njima okretati,
tako govoriti, istovremeno šutjeti,
svakome sebe dodavati, i sve ih spiskati

ODRASTANJE

Ali, i nije visina ono čime pretražujem,
radije lijeporječivošću, od dužine i širine spiskanom,
naleđuške uvis posežem, čujem očima,
postanem tko?
Nasmiješeno čudovište koje drhti,
tu nitko nikoga ne nosi, treba hodati,
u pomoć mi priskaču samo pogledi oplićali od dugog čitanja,
pogled žlice i pogled delikatniji noža i vilice,
okidači jedva čujni,
dok me vuku, malo iznad zemlje, u nečujno,
kroz prozor gledano, kroz prozor dodano.
A što je šutnja suzama
kad budu za ramena i gležnjeve hvatali,
rekli kako jest

POMAGANJE, IZVANA

Ne mogu ni nabrojiti sva moja on
i sva moja ona,
u sveopćoj zanjihanosti jedni kroz druge prolijeću,
i po zakonu o dosjelosti, u njihovo ime,
pristojno, i sa strane, samo govorim
dok mi se ne omakne zvuk usrkivanja
žive supstance.
Svud hranilišta, pojilišta zjape ustašca,
daj i daj,
i kao da sam vlasnik događaja,
dok mi se kroz crtu usta sve ne provuče,
držim soljenku u zraku,
ritualno poboljšavam okus na neviđeno,
čak i ljude poboljšavam, znom soli, poljupcima.

PRILAZI

Ruke mu i noge kruže
različitim putanjama, lome se
ne samo u zglobovima, nego i na drugim,
manje očekivanim mjestima,
posred cjevanica, ispod i iznad laktova,
u grudni koš sav se urušava, zatim izranja,
lopočasto mi se smiješi,
u goloj vodi, na okupu sve pridržava.

ODASVUD VIDLJIVA

Čuju je svi kad dolazi, ide bojovnim korakom,
od njega zadrhte ljudi i knjige
Odskače u prolazu
Čudi se, zgraža, vrti glavom
i pobjedonosno tuče šakom kad nasluti
nit vodilju za kojom odmah kreće
rješavajući kvadraturu svojeg kruga
A kad zalupi knjigu, prezirno je odgurne, što dalje,
privuče drugu i opet se zagnjuri
do ruba pokrivala za glavu
Dalje! Ka nerješivim problemima!
Njen se pogled ne zaustavlja ni na kome,
i jasno daje do znanja
svakom eidetskom česticom svojega tijela,
znam da sam odasvud vidljiva,
ali razmišljam o gore i o dolje, tamo ima sjena